

[Korsgaard.]

og det opgiver man; og, som sagt, hvorfor skal man lave om, hvad der i Forvejen var ganske godt? Men der skal jo immervæk ske noget, og naar det ikke er værre end det, der sker her, naa, ja, saa har jeg altsaa for saa vidt kunnet finde mig i at maatte tiltræde Lovforslaget med den Begejstring, som ligger i, hvad jeg hidtil har sagt.

Maa jeg saa i øvrigt sige, at naar man siger, at man vil skille den dømmende og den lignende Myndighed ad, gør man det jo heller ikke helt — jeg maa stadig væk minde om, at det, jeg her siger, har med personlige Skatter at gøre, for det er det, jeg har mest med at gøre —, thi Skatteraadene bliver jo bestaaende baade som dømmende og lignende Myndighed, saa man fører ikke Linien igennem. I og for sig tror jeg ogsaa, at det er to forskellige Omraader, man her i hvert Fald i Toppen mikser sammen, nemlig Ejendomsskatproblemerne og den personlige Skats Problemer; det er to højst forskellige Omraader. Og naar man endelig vil dele, finder jeg, som jeg i Kommissionen har givet Udtryk for, at det var rimeligt, at man i Stedet for at dele i to Afdelinger, altsaa Ret paa den ene Side og Ligning paa den anden, delte i 4, altsaa to Gange Ret og to Gange Ligning. Jeg forstaar imidlertid den højtærede Finansministers Udtalelser ved Lovforslagets Fremsettelse saaledes, at en Deling i 4 Afdelinger i Virkeligheden ogsaa vil finde Sted, men at man af praktiske Grunde — nemlig for at kunne bruge Tjenestemændene paa det ene Omraade, naar man ikke har saa meget Brug for dem her, paa et andet Omraade — ikke ønsker at gøre det voldsommere, end at man, som sagt, kan bruge de samme Tjenestemænd begge Steder, og jeg kan heller ikke benægte, at dette indeholder praktiske Muligheder, som man ikke skal se bort fra. Men man gør altsaa ikke Delingen fuldkommen, og for saa vidt opfylder man ikke det, man vil. Navnlig paa eet bestemt Punkt synes jeg, at man endnu ikke er kommet vidt nok, naar man nu endelig vil dele Arbejdet mellem Ret og Ligning, det drejer sig om § 14. Jeg hørte den ærede Ordfører for Socialdemokratiet nævne § 14, men jeg blev ikke klar over, hvad det var i § 14, som det ærede Medlem ikke var saa tilfreds med, men, som det ærede Medlem selv sagde, det kan vi jo

altid faa at vide i Udvalget, og jeg kan godt vente saa længe, saa det henstiller jeg fuldkommen til det ærede Medlem selv, hvordan han vil behandle det Spørgsmaal. Men jeg for mit Vedkommende synes, at § 14 er saaledes affattet, at Retten kommer lidt for meget ind under Ligningsafdelingernes Paa-virkning. Jeg vil nemlig gerne have, at man ikke betragter Skatteydere, der klager, som anklagede Personer, men som Folk, der er i enhver Henseende allright, indtil man kan bevise, at de ikke er det; og at de saa alligevel skal have deres Sager behandlet af Ligningsafdelingen, som jeg er tilbøjelig til vedblivende at kalde den, uden at Retten maa gaa direkte løs paa Klagen gennem de Melleminstanser, der nu engang findes, er jeg mindre glad for; maaske burde jeg have paataalt det lidt kraftigere paa et tidligere Tidspunkt, men man lærer jo noget hver Dag, der gaar, og jeg henstiller i hvert Fald, om der ikke er Mulighed for paa dette Punkt at lave en lille Smule om paa Lovforslaget, saa at Retten faar den Adgang til at forhandle med de Organer, den ønsker, saaledes som den under den bestaaende Tilstand har.

Om Behandlingen af Ejendomsskatter skal jeg ikke sige noget, for dem kender jeg ikke saa meget til — det behøver naturligvis ikke at være nogen Grund til ikke at sige noget om dem, man taler jo bedst om det, man ikke forstaar sig paa, men det vil jeg nu afholde mig fra.

Det sidste Punkt, jeg vil sige et Par Ord om, er Statens Ret til at indanke en Sag for Domstolene. Det er jeg personlig imod. Jeg mener nemlig, at Statens Rettigheder gennem den Opbygning, som Landsskatteretten faar, bliver saa vel underbygget, at man praktisk talt ikke kan tro, at Staten skulde kunne gaas for nær. Helt anderledes er det med Skatteyderen; at han i givet Fald maa have Ret til at gaa til Domstolene, finder jeg saa ligetil. Jeg finder ikke, der er nogen Rimelighed i, at de to Ting skal sammenstilles, ogsaa ud fra det Synspunkt, at det er mig inderligt imod, hvis to Statsorganer til en vis Grad kommer til at ligge i Krig med hinanden. Hvem der saa i det lange Løb bliver den stærkeste, kan kun Tiden vise. Den højtærede Finansminister er imidlertid gaaet stærkt ind for, at Staten skal have den Ret, og det er der saa ikke